

کتاب سِفْنِیای نبی

مقدمه

سِفْنِیای نبی این کتاب را تقریباً در سالهای ۶۲۰ قبل از میلاد مسیح نوشته است. در آن زمان یوشیا، پادشاه یهودا مردم را هدایت می کرد تا از پرستش بُتها توبه کنند و به پرستش خدای یگانه برگردند. سِفْنِیای نبی تأثیری مهمی در این مورد داشت.

سِفْنِیا در این کتاب پیشگویی می کند که مردم یهودا مانند قومهای دیگر کهخدایان بیگانه را پرستش می کنند، به مجازات گرفتار خواهند شد. برعلاوه یهودا، ملت های دیگر مانند فلسطین، موآب، مصر و آشور نیز مورد داوری خدا قرار خواهند گرفت. سِفْنِیا در مورد روز عظیم و

وحشتناک داوری خداوند حرف می زند و همچنان یادآور می شود که اگر آنها دوباره به خدا رجوع کنند، می توانند از این داوری رهایی یابند.

در پایان کتاب، سِفْنیا در مورد شکوه و قدرتی که خداوند دوباره به بنی اسرائیل عطا خواهد کرد، سخن می گوید. آیت ۱۷ فصل ۳ این کتاب انعکاس دهندهٔ محبت بی پایان خدا به انسان است که می فرماید: «خداوند، خدایت که در تو سکونت می کند، قادر و تواناست و تو را نجات می دهد. محبت او به تو زندگی تازه می بخشد. خداوند از تو راضی است و با سرودها بر تو خوشی می کند.»

فهرست موضوعات

روز داوری خداوند: فصل ۱ : ۱ - ۲ : ۳

مجازات ملتهای اطراف یهودا: فصل ۲: ۴ - ۱۵

سقوط اورشلیم و اعمار مجدد آن: فصل ۳

① کلام خداوند در دوران سلطنت یوشیا پسر آمون، پادشاه یهودا، به سَفَنیای نبی نازل شد. سَفَنیا پسر کوشی، نواسهٔ جَدَلِیا و کواسهٔ اَمَریا بود. اَمَریا پسر حَزَقیای پادشاه بود.

روز داوری خداوند

② خداوند می‌فرماید: «من همه چیز را از روی زمین نابود خواهم ساخت. ③ تمام انسانها، حیوانات، پرنده‌گان و ماهیان را از بین خواهم بُرد. به زندگی مردم شریر خاتمه می‌دهم، همهٔ بشر را از بین می‌برم و حتی یک نفر را هم زنده نمی‌گذارم. من، خداوند چنین فرموده‌ام. ④ من مردم یهودا و اورشلیم را به سزای اعمال‌شان می‌رسانم و آثار بُتِ

بعل و نام کاهنان او را از بین می‌برم. ⑤ آنهایی را که بر
بام‌ها آفتاب، مهتاب و ستاره‌گان را می‌پرستند، هلاک
می‌کنم و همچنان کسانی را که در ظاهر مرا سجده کرده و به
من سوگند وفاداری یاد می‌کنند اما در باطن به نام بُتِ
مولک قسم می‌خورند. ⑥ آنهایی را که از پیروی من دست
کشیده‌اند و آن اشخاصی را که در طلب من نیستند و از من
راهنمایی نمی‌خواهند، نابود می‌سازم.»

⑦ در حضور خداوند متعال خاموش باش، زیرا روز
داوری خداوند نزدیک است. او مردم یهودا را برای گُشته
شدن آماده کرده و از دشمنان آنها دعوت نموده است که
سرزمین یهودا را غارت کنند. ⑧ خداوند می‌فرماید: «در آن
روزی که برای گُشتار تعیین کرده‌ام، رهبران، شهزاده‌گان و
همچنان کسانی را که از رسم و رواج بیگانه‌گان پیروی
می‌کنند، به سزای اعمال‌شان می‌رسانم. ⑨ آن عده اشخاصی

را که در مراسم بُت پرستی اشتراک می کنند و همچنان کسانی
را که دست به دزدی و آدم کشی می زنند تا خانه رهبران خود
را از مال دزدی پُر سازند، مجازات می کنم.»

⑩ خداوند می فرماید: «در آن روز صدای فریاد از
دروازه ماهی در اورشلیم شنیده می شود، آواز فغان مردم از
قسمت جدید شهر و صدای ترسناک دشمن از تپه ها به
گوش می رسد. ⑪ ای کسانی که در بازار هستید، فریاد و
گریه کنید، زیرا تاجران همه تلف می شوند. ⑫ در آن روز
چراغی را گرفته اورشلیم را جستجو می کنم و اشخاص
خودپرست را مجازات می کنم که می گویند: «خداوند با ما
کاری ندارد، نه نیکویی می کند و نه بدی.» ⑬ مال و
دارایی شان تاراج و خانه های شان ویران می شوند. خانه ها
می سازند اما در آنها زندگی نمی کنند. تاکستانها می نشانند،
ولی هرگز از شراب آنها نمی نوشند.»

۱۴) روز عظیم داوری خداوند نزدیک است و به زودی فرامی‌رسد. در آن روز حتی شجاع‌ترین و قوی‌ترین مردان با آواز بلند گریه می‌کنند. ۱۵) آن روز، روز غضب، روز سختی و اضطراب، روز خرابی و ویرانی، روز تاریکی و ظلمت است و روزی که ابرهای غلیظ و سیاهی مطلق همه جا را فراگرفته. ۱۶) در آن روز شیپور نواخته می‌شود و بر ضد شهرهای مستحکم و بُرجهای بلند، جنگ آغاز می‌گردد.

۱۷) خداوند می‌فرماید: «مردم را چنان پریشان و درمانده می‌سازم که مانند شخص کور نتوانند راه خود را پیدا کنند، زیرا آنها در مقابل من گناه کرده‌اند. خون‌شان بر خاک می‌ریزد و اجسادشان به روی زمین پوسیده می‌شوند.»

۱۸) در روز غضبِ خداوند، نه طلا و نه نقره‌شان می‌تواند آنها را نجات بدهد. تمام زمین در آتش غضب او می‌سوزد و همه ساکنان روی زمین با مرگ ناگهانی از بین می‌روند.

دعوت برای توبه

۱-۲) ای قوم بی حیا، قبل از آن که مانند گاه در برابر باد رانده شوید، قبل از آن که روز ترسناک غضب خداوند ناگهان برسد و همه چیز را در سر راه خود از بین ببرد، گناهانتان را به یاد آورید و توبه کنید. ۳) ای مردم فروتن این سرزمین که احکام او را بجا می آورید، راستکار باشید و با تواضع و شکسته نفسی به سوی خداوند برگردید تا شاید در آن روز غضب خود، شما را در پناه خود نگهدارد.

خداوند ملت‌های اطراف یهودا را مجازات می کند

۴) کسی در شهر غزه باقی نمی ماند، شهر اشقلون ویران می شود، مردم شهر اشدود در نصف روز بیرون رانده می شوند و اهالی عِقرون از شهر خود گریخته، ریشه کن می گردند. ۵) وای به حال شما فلسطینی هایی که در ساحل

بحر و در سرزمین کنعان سکونت دارید، زیرا شما محکوم به مرگ هستید و خداوند شما را نابود می‌سازد. او حتی یک نفر شما را هم زنده نمی‌گذارد. ⑥ زمینهای ساحلی شما یک جای دلپسند برای چوپانان و چراگاه و طویله برای گوسفندها می‌شود. ⑦ بازمانده‌گان قبیلهٔ یهودا، کشور شما را تسخیر می‌کنند و در آنجا رمله‌های خود را می‌چرانند و خانه‌های اشقلون را خوابگاه خود می‌سازند، زیرا خداوند متعال از قوم برگزیدهٔ خود مراقبت نموده و آنها را دوباره سعادتمند می‌گرداند.

⑧ خداوند متعال می‌فرماید: «من طعنه‌های مردم موآب را شنیده‌ام و دیدم که عمونیان چطور قوم برگزیدهٔ مرا تحقیر و مسخره می‌کردند و با غرور می‌گفتند که سرزمین آنها را اشغال می‌کنیم.» ⑨ بنابراین خداوند قادر مطلق، خدای اسرائیل می‌فرماید: «به نام خودم سوگند که موآب و عمون

مانند سُدوم و عموره نابود می‌گردند و به یک سرزمین
خارزار و گودالهای نمک و ویرانهٔ ابدی تبدیل می‌شوند و
بازمانده‌گان قوم برگزیدهٔ من سرزمین آنها را تصرف
می‌کنند.»

⑩ مردم موآب و عمون به‌خاطر غرور خود به چنین
سرنوشتی دچار می‌شوند، زیرا به قوم برگزیدهٔ خداوند قادر
مطلق اهانت کرده، آنها را مورد تمسخر خود قرار دادند. ⑪
خداوند آنها را به بلاهای وحشتناکی دچار می‌سازد و همهٔ
خدایان روی زمین را از بین می‌برد. آنگاه تمام قومهای
جهان در کشورهای خود، او را پرستش می‌کنند.

⑫ ای مردم حبشه، خداوند شما را هم با شمشیر خود
هلاک می‌کند.

⑬ خداوند با قدرت خودش آشور را نابود می‌سازد و

پایتخت آن، نینوا را به ویرانه‌ای خشک همچون بیابان تبدیل می‌کند. (۱۴) آنجا چراگاه گوسفندها و لانه حیوانات وحشی می‌شود. در ویرانه‌های آن شهر، بومها آشیانه می‌سازند و صدای‌شان از کلکین‌های خانه‌ها به گوش می‌رسد. زاغها در ستونهای ویرانه‌ها آواز می‌خوانند. چوبهای سرو که در بنای ساختمانها به‌کار بُرده شده بودند، از بین می‌روند. (۱۵) این شهر که موجب افتخار و محل رفاه و آسایش مردمش بود، عاقبت به این سرنوشت دچار می‌گردد، زیرا مردم این شهر با غرور می‌گفتند: «در تمام دنیا شهری مانند شهر بزرگ ما وجود ندارد.» اما بالاخره ویران و متروک می‌گردد و لانه حیوانات وحشی می‌شود و هرکسی که از آنجا بگذرد، با تمسخر سر خود را تکان می‌دهد.

خداوند بر گناه مردم اورشلیم داوری می‌کند

① وای به حال شهر سرکش و شهر ظلم و فساد. ②

شهری که به صدای خداوند گوش نمی دهد و اصلاح
نمیشود. به خداوند توکل نمی کند و از او کمک نمی طلبد.
③ مأمورین آن مانند شیرهای غُران و قاضی های آن مانند
گرگهای گرسنه، حریص هستند که از شکار خود تا صبح
چیزی باقی نمی گذارند. ④ انبیای آن خودخواه و خیانتکار
می باشند، کاهنان این شهر جایگاه مقدس را نجس می سازند
و با احکام خداوند مخالفت می ورزند. ⑤ اما خداوند هنوز
هم در آن شهر حضور دارد. او عادل و با انصاف است و
بی عدالتی نمی کند. هر صبح عدالت خود را به مردم نشان
می دهد. اما با اینهم، بدکاران با بی حیایی به اعمال شرم آور
خود ادامه می دهند.

⑥ خداوند می فرماید: «من قومهای زیادی را از بین
بُردهام. شهرهای شان را ویران و دیوارها و بُرجهای آنها را

خراب کرده‌ام. شهرها متروک و کوچه‌ها از مردم خالی شده‌اند و یک نفر هم باقی نمانده است. ⑦ گمان کردم که مردم از من می‌ترسند و به نصیحت‌های من گوش می‌دهند و هشدارهایم را فراموش نمی‌کنند، اما آنها توجهی نکردند و به اعمال فاسد خود ادامه دادند.»

مردم به خداوند ایمان می‌آورند

⑧ بنابراین خداوند می‌فرماید: «برای من انتظار بکشید، روزی که بر ضد قومهای جهان برخیزم و آنها را محکوم سازم، به زودی می‌رسد. اراده من این است که همه ملت‌ها را جمع کنم و خشم خود را بر آنها بریزم. تمام دنیا در آتش غضب من خواهد سوخت. ⑨ آن وقت به مردم جهان زبان پاک عطا می‌کنم تا فقط نام مرا یاد کنند و تنها مرا بپرستند. ⑩ قوم پراکنده من از آن سوی دریا‌های حبشه با هدیه‌های خود برای عبادت من می‌آیند. ⑪ در آن زمان

شما، ای قوم برگزیده من، دیگر از سرکشی‌ها و کارهایی که
بر ضد من کرده‌اید، شرمنده نمی‌شوید. من تمام مردم متکبر
و خودخواه را از میان شما دور می‌کنم. از آن به بعد، دیگر
در کوه مقدس من غرور و تکبر وجود نخواهد داشت، ^(۱۲)
اما فقط کسانی که فروتن و متواضع هستند و به من پناه
می‌آورند، باقی می‌مانند. ^(۱۳) آنهایی که در اسرائیل باقی
بمانند، دیگر به کارهای زشت دست نمی‌زنند، دروغ
نمی‌گویند و حرف فریبنده‌ای از زبان‌شان شنیده نمی‌شود.
آنها در آرامش و امنیت زندگی می‌کنند و کسی نمی‌تواند آنها
را بترساند.»

سرود شادمانی

^(۱۴) ای مردم اسرائیل،

این سرود خوشی را با آواز بلند بسرایید!

ای مردم اورشلیم،

آواز شادمانی را بلند کنید،

و از صمیم دل شادمان شوید و وجد نمایید!

۱۵ زیرا خداوند گناهان شما را بخشیده

و دشمنان تان را شکست داده است.

خداوند، پادشاه اسرائیل، همراه شماست

و نباید از هیچ بلایی بترسید.

۱۶ در آن روز به اورشلیم می گویند:

«نترس! دلیر و قوی باش!

۱۷ خداوند، خدایت که در تو سکونت می کند،

قادر و تواناست و تو را نجات می دهد.

محبت او به تو زندگی تازه می بخشد.

خداوند از تو راضی است

و با سرودها بر تو خوشی می کند.»

①۸ خداوند می فرماید:

«به غمهایی که از حسرت عیدهای خود دارید،

خاتمه می دهم

و بار این ننگ را از دوش تان بر می دارم.

①۹ روز مجازات کسانی که بر تو ظلم کرده اند،

فرامی رسد.

مردمان ضعیف و درمانده را نجات می‌دهم

و تبعیدشده‌گان را به وطن‌شان برمی‌گردانم.

رسوایی‌شان را به عزت و افتخار تبدیل می‌کنم

و آن وقت تمام دنیا از آنها ستایش و توصیف
می‌کنند.

②۰ در آن زمان شما را از همه جا جمع می‌کنم

و در تمام جهان مشهور می‌سازم.

من شما را دوباره سعادتمند و کامیاب می‌گردانم

و خودتان شاهد این خواهید بود.»

خداوند چنین فرموده است.